

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

16 iunie 2015

mun. Chișinău

Colegiul lărgit în următoarea componență:
președinte
judecători

Ursache Petru
Toma Nadejda
Nicolaev Ghenadie
Timofti Vladimir
Alerguș Constantin

judecînd, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de inculpatul Maicu Ghenadii Serghei și de avocatul Barbăneagră Sergiu în numele acestuia, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Glodeni din 30 septembrie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 04 februarie 2015, în cauza penală în privința lui

Maicu Ghenadii Serghei, născut la 29.08.1992, originar și domiciliat sat. Cobani, r-nul Glodeni.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. *Prima instanță: 26.06.2014 – 30.09.2014.*
2. *Instanța de apel: 20.10.2014 – 04.02.2015.*
3. *Instanța de recurs: 17.04.2015 – 16.06.2015.*

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Glodeni din 30 septembrie 2014, Maicu Ghenadii a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin.(2) lit. d), f) Cod penal la 5 (cinci) ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

2. Potrivit sentinței s-a stabilit că, la 21 ianuarie 2014, aproximativ la ora 24:00, Maicu Ghenadii, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane și cunoscând despre faptul, că în gospodăria cet. Colbasiuc Parascovia din localitatea Cobani, r-nul Glodeni se află un dispozitiv electric de tocat paie (șișcorniță), s-a deplasat la locul faptei cu căruța personală, pe care lăsând-o lângă poartă, a sărit gardul și apropiindu-se de locul unde se afla șișcorniță, a descompletat-o, cărând-o pe porțiuni spre căruță, făcând gălăgie și pierzându-și o cizmă, ce a rămas agățată de gard. După care, revenind la locul faptei, a fost observat de către stăpâna Colbasiuc Parascovia, care luminându-l cu felinarul, i-a comunicat, că va anunța poliția.

Plecând de la fața locului, inculpatul a revenit la domiciliu, unde a tăiat stativul șișcorniței și a ascuns obiectele sustrase pentru a nu fi depistat de către părinți sau poliție.

Acțiunile inculpatului Maicu Ghenadii, fiind încadrate în baza art. 187 alin. (2) lit. d), f) Cod penal, în prezența calificativelor „*jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșit prin pătrundere în alt loc pentru depozitare, cu cauzarea de daune în proporții considerabile*”.

3. Sentința a fost atacată în termen cu apel de către inculpat, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acțiunile sale să fie reîncadrate din art.187 alin. (2) lit. d), f) Cod penal în baza art. 186 alin.(2) Cod penal, adică furtul, cu stabilirea unei pedepse non privativă de libertate.

În motivarea cerințelor formulate a invocat că recunoaște vina în furtul șișcorniței din gospodăria părții vătămate Colbasiuc P., însă nu este de acord cu faptul că a fost observat de aceasta în momentul furtului, fiindcă el îndată ce a observat-o pe Colbasiuc P., care a început să lumineze cu felinarul și auzind glasul ei s-a așezat în căruță și a plecat repede acasă.

A considerat că declarațiile părții vătămate contravin materialelor acumulate pe caz și instanța de fond nu era în drept să pună la baza sentinței de condamnare aceste declarații, deoarece nu corespund realității.

Ulterior, la data de 17 decembrie 2014, inculpatul prin intermediul apărătorului nou intervenit în procesul penal, Barbăneagră S., a depus un apel suplimentar, prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță, prin care să-i fie redusă pedeapsa în baza art. 385 alin.(4) Cod de procedură penală la termenul de 3 ani 4 luni, iar în temeiul art. 90 Cod penal să-i fie suspendată executarea pedepsei pe un termen de 1 an.

În motivarea apelului suplimentar a indicat că își recunoaște vina de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. d), f) Cod penal, însă a considerat că nu a avut parte de un proces echitabil, deoarece instanța de fond nu i-a explicat procedura simplificată potrivit prevederilor art. 364/1 Cod de procedură penală, luînd în considerație că la faza de urmărire penală el și-a recunoscut vina pe deplin.

Astfel, în opinia apelantului instanța urmează să se conducă de prevederile art. 385 alin. (4) Cod de procedură penală și să-i reducă pedeapsa stabilită drept recompensă pentru încălcările comise de instanța de fond, ținînd cont de prevederile art. 7, 75, 76 Cod penal, și anume, recunoașterea vinei în săvârșirea infracțiunii imputate, recuperarea parțială a prejudiciului cauzat, prin restituirea bunurilor sustrase în mod benevol, fapt confirmat prin procesul-verbal din 27 ianuarie 2014, căința sinceră, dorința de a recupera prejudiciul în sumă de 6500 lei, precum și de persoana inculpatului, care are vîrsta de 22 ani, este la prima abatere de la lege, recent a întemeiat o familie, fapt confirmat prin certificatul de căsătorie, starea materială este anevoioasă, la întreținere are soția, neangajată în câmpul muncii și tata - invalid de gradul III.

A considerat că în cazul dat instanța de apel poate să dispună suspendarea executării pedepsei pe un termen de probă, aplicînd prevederile art. 90 Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 04 februarie 2015 a fost admis apelul de bază și cel suplimentar declarate de inculpatul Maicu Ghenadii, din alte motive decît cele invocate în ele, dispunîndu-se casarea din oficiu a sentinței, cu adoptarea unei noi hotărîri, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță, prin care Maicu Ghenadii Serghei a fost recunoscut vinovat de săvîrșirea infracțiunii prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. d), f) Cod penal și stabilită pedeapsa închisorii pe un termen de cinci ani, fără amendă, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a constatat eroarea admisă atât de către partea acuzării ce nu a concretizat în conținutul învinuirii formulate în rechizitoriu, valoarea materială a obiectului sustras, cât și a instanței de fond, care nu a reținut costul acestui obiect în conținutul sentinței adoptate, deși potrivit doctrinei penale, jaful face parte din componența unei infracțiuni materiale, a cărei consecințe urmează a fi evaluate în dauna cauzată proprietarului, obiectul lui material alcătuind bunurile ce au o valoare materială. Or, existența infracțiunii de jaf presupune stabilirea obligatorie a urmării imediate - prejudiciu material efectiv cauzat ca urmare a realizării acțiunii incriminate și raportul de cauzalitate.

Respectiv, concluzionînd asupra vinovăției inculpatului în sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, instanța de fond urma să concretizeze, indicînd în sentință valoarea bunului sustras, care în cazul jafului poate fi evaluată atât în proporții considerabile, cât și în proporții mici aduse proprietarului.

Colegiul penal a specificat că în ședința de judecată a instanței de apel procurorul participant a înaintat ordonanță de modificare a învinuirii cu indicarea valorii obiectului sustras de la partea vătămată - rășnița de tocat paie, suma de 6500 lei.

Instanța de apel, interogîndu-l pe inculpatul Maicu Gh. pe marginea învinuirii concretizate, a reținut faptul că acesta a depus declarații analogice celor din instanța de fond, recunoscînd sustragerea pe ascuns a rășniței, precum și prețul ei evaluat de către partea acuzării în sumă de 6500 lei, ce i-a fost transferat părții vătămate prin intermediul ÎS „Poșta Moldovei” de către rudele sale.

Totodată, instanța de apel a menționat că, deși inculpatul susține argumentele formulate în apelul suplimentar, acesta neagă comiterea jafului, menținîndu-și poziția referitor la sustragerea pe ascuns a rășniței.

Cu toate acestea, instanța de apel a constatat, că vinovăția inculpatului și-a găsit deplină confirmare prin probele administrate pe caz, ce au constituit obiectul cercetării judecătorești atât în instanța de fond, cât și cea de apel, și anume, declarațiile părții vătămate Colbasiuc P. (*audiată și în ședința instanței de apel*), a martorului Melinti E. (*date în instanța de fond și verificate în ședința instanței de apel*), precum și prin probele scrise:

- raportul privind circumstanțele comiterii infracțiunii din 27.01.2014, prin care s-a stabilit că la data de 27.01.2014 s-a adresat cu plângere Colbasiuc P., precum că persoane necunoscute în noaptea de 21.01.2014 spre 22.01.2014 i-au sustras din gospodăria sa un dispozitiv electric de tocat paie, cauzându-i o pagubă considerabilă în sumă de 6500 lei (f. d. 8);
- plângerea părții vătămate Colbasiuc P., prin care ultima solicită să fie atrase la răspundere penală persoane necunoscute care în noaptea de 21.01.2014 spre 22.01.2014 i-a sustras din gospodăria sa un dispozitiv electric de tocat paie, care avea motor electric, cauzându-i o pagubă considerabilă de 6500 lei (f. d. 10);
- procesul - verbal de cercetare la fața locului din 22.01.2014, obiectul cercetării fiind gospodăria cet. Colbasiuc P., amplasată în sat. Cobani, Glodeni (f. d. 11);
- procesul - verbal de predare benevolă de către Maicu Gh. la data de 27.01.2014 a șişcorniței dezasamblate în 6 bucăți (f. d. 19);
- procesul - verbal din 11.02.2014 de examinare a celor șase bucăți din șişcornița predată de către inculpat, precum și a unei cizme din cauciuc de culoare albastră ridicată de la fața locului (f. d. 20, 22-23);
- ordonanță de recunoaștere și anexare a corpurilor delictive (f. d. 21, 24).

Reieșind din cele expuse supra, Colegiul penal, indicînd în baza practicii judiciare elementele infracțiunii de jaf, a concluzionat că în acțiunile inculpatului sunt întrunite aceste elementele, considerînd că acțiunile inculpatului corect au fost încadrate în baza art. 187 alin. (2) lit. d), f) Cod penal - „*jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvîrșit prin pătrundere în alt loc pentru depozitare, cu cauzarea de daune în proporții considerabile*”.

Referitor la argumentul invocat de către partea vătămată privind participarea la sustragerea rășniței a inculpatului împreună cu alte persoane, instanța de apel nu l-a reținut, deoarece în corespundere cu art. 325 Cod de procedură penală, instanța de judecată examinează cauza penală în privința persoanei pusă sub învinuire și în limita învinuirii formulate în rechizitoriu, care în speța dată se referă doar la inculpat.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei penale, instanța de apel a indicat că a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvîrșite, care potrivit art. 16 Cod penal, face parte din categoria infracțiunilor grave, de persoana inculpatului, care, deși este la prima abatere de lege, manifestă un comportament neglijent în societate, nefiind încadrat în cîmpul muncii și caracterizându-se satisfăcător la locul de trai.

Recuperarea prejudiciului material părții vătămate de către rudele inculpatului, instanța de apel a apreciat-o ca o circumstanță atenuantă a cauzei, însă ținînd cont de faptul, că acțiunile inculpatului au fost îndreptate spre sustragerea bunurilor de la o persoană despre care știa cu certitudine că este în etate, fiind lipsită de posibilitatea materială de a-și recupera obiectul sustras, instanța de apel a considerat necesar de a fi menținută pedeapsa închisorii

stabilită de către instanța de fond, reieșind din pericolul social a celor comise și „*tendința restabilirii proporționalității dintre fapta comisă și urmările survenite*”.

În ce privește cerințele formulate în apelul suplimentar referitor la aplicarea prevederilor art. 385 Cod de procedură penală, instanța de apel le-a respins, menționând că, reieșind din poziția părții apărării la faza urmăririi penale și instanța de judecată, prin care s-a solicitat reîncadrarea acțiunilor de la componența jafului la cea a furtului, inculpatul, nerecunoscând învinuirea formulată în rechizitoriu și nemanifestând inițiativa judecării cauzei în ordinea art. 364/1 Cod de procedură penală, instanța de judecată nu putea recurge la examinarea cauzei în respectiva procedură, iar interpretarea făcută în apel referitor la neexplicarea acestui drept, a fost considerată neîntemeiată, deoarece în corespundere cu art. 24 Cod de procedură penală, instanța nu se poate manifesta în favoarea acuzării sau apărării și nu exprimă alte interese decât interesul legii.

La fel, instanța de apel a concluzionat că solicitarea privind aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal este neîntemeiată, deoarece recunoașterea de către inculpat a faptei comise, ca circumstanță atenuantă ce ar putea determina suspendarea executării pedepsei penale, este condiționată de dorința acestuia de a evita pedeapsa închisorii, și nu pentru că a conștientizat caracterul infrațional și social periculos a celor comise, sau pentru că manifestă o căință sinceră pentru cele săvârșite și urmările survenite. Or, această poziție a fost menținută de el și în instanța de apel, prin care formal își susține argumentele formulate în cererea de apel, însă nu denotă și recunoașterea vinei în fapta imputată, susținând comiterea furtului.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recursuri ordinare de către inculpatul Maicu Gh. și de avocatul Barbăneagră S. în numele acestuia.

6.1. În motivarea recursului inculpatul invocă aceleași argumente, care au fost indicate în cererea de apel de bază și cea suplimentară, solicitând casarea hotărârilor judecătorești, în partea stabilirii pedepsei, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să se dispună suspendarea pedepsei stabilite pe un termen de probă în condițiile normei legale.

6.2. În motivarea recursului avocatul Barbăneagră S. în numele inculpatului, invocând drept temei art. 427 alin.(1) pct. 6), 8), 10), 12) Cod de procedură penală, indică aceleași motive ca și în cererea de apel de bază și suplimentară, referindu-se la încadrarea juridică greșită a faptei.

Suplimentar, recurentul relatează că instanța de apel a agravat situația inculpatului prin propriul apel, deoarece a casat hotărârea instanței de fond în baza unei noi învinuiri formulate de către procuror în ședința instanței de apel, ceea ce contravine prevederilor art. 326 alin.(1) și 410 alin.(1) Cod de procedură penală.

Menționează că în speța dată, acuzatorul de stat nu a declarat apel, astfel, nici nu avea dreptul de a înainta ordonanță de modificare a învinuirii în sensul agravării, în care era indicată valoarea obiectului sustras suma de 6500 lei, ceea

ce a fost omis de-a fi indicat în rechizitoriu și ulterior, în sentința instanței de fond.

În opinia recurentului, în acțiunile inculpatului nu sunt întrunite elementele infracțiunii prevăzute de art. 187 alin.(2) lit. d), f) Cod penal, ci a infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) Cod penal, fapt care a fost recunoscut de către inculpat.

7. Procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat de avocat în numele inculpatului, solicitând respingerea acestuia, cu menținerea hotărârii atacate ca fiind legală și întemeiată.

8. Judecând recursurile în raport cu materialele cauzei, Colegiul lărgit concluzionează că, acestea urmează a fi admise din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Potrivit dispoziției art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală instanța de recurs, judecând recursul, admite recursul, casează parțial hotărârea atacată, rejudecă cauza și pronunță o nouă hotărâre, dacă nu se agravează situația condamnatului.

8.1. Referitor la temeiurile invocate de recurent potrivit prevederilor art. 427 alin. (1) pct. 8) și pct. 12) Cod de procedură penală, care stipulează că *hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă de instanțele de fond ori de apel, atunci când nu au fost întrunite elementele infracțiunii și faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, Colegiul lărgit consideră alogică invocarea concomitentă a temeiurilor indicate, deoarece potrivit textului recursului, apărătorul recurent solicită reîncadrarea acțiunilor inculpatului și excluderea unor semne calificative din componența infracțiunii imputate.

Instanța de recurs menționează că, temeiul prevăzut de pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, include cazurile când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele constitutive, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Sub aspectul temeiului pct. 12) al normei menționate, Colegiul enunță că, potrivit practicii judiciare stabilite la judecarea recursului ordinar în cauza penală, s-a atenționat că, *erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.*

Pentru a pronunța o asemenea concluzie, este necesar să se țină cont de fapta săvârșită, așa și cum aceasta a fost stabilită de către instanța de apel, precum și să se stabilească, dacă această faptă a fost încadrată în norma penală corectă, corespunzătoare faptei constatate, și numai în cazul când fapta a fost încadrată în baza unei alte norme penale, este posibil de conchis că aceasta a fost încadrată juridic greșit.

În această ordine de idei, Colegiul lărgit se va expune privitor la temeiul prevăzut de pct. 12 alin.(1) art. 427 Cod de procedură penală, deoarece recurentul recunoaște că faptele ilegale imputate inculpatului au fost săvârșite de către ultimul, însă contestă calificarea acestor acțiuni.

Potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele fetei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii prevăzute de norma penală.

În conformitate cu materialele cauzei inculpatul Maicu Ghenadii a fost pus sub învinuire, recunoscut vinovat și condamnat de instanța de fond în baza art. 187 alin. (2) lit. d), f) Cod penal, în prezența calificativelor „*jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșit prin pătrundere în alt loc pentru depozitare, cu cauzarea de daune în proporții considerabile*”, **fără a indica suma concretă a prejudiciului material cauzat prin infracțiune, considerat de către acesta „ în proporții considerabile”**, concluzie menținută de instanța de apel.

Astfel, Colegiul penal reține că instanța de apel a constatat existența în acțiunile inculpatului a semnului calificativ „*cauzarea de daune în proporții considerabile*”, indicînd valoarea totală a bunurilor sustrase în sumă de 6500 lei, întemeindu-și această concluzie pe ordonanța de modificare a învinuirii din 04 februarie 2015 (f. d. 147).

Colegiul penal reiterează, că potrivit practicii judiciare constante, modificarea învinuirii în instanța de apel este contrară prevederilor legale.

În acest sens Colegiul penal subliniază că, potrivit art. 326 alin. (1) Cod de procedură penală, procurorul care participă la judecarea cauzei penale în primă instanță și în instanța de apel este în drept să modifice, prin ordonanță, învinuirea adusă inculpatului în cadrul urmăririi penale în sensul agravării ei, dacă probele cercetate în ședința de judecată dovedesc incontestabil că inculpatul a săvârșit o infracțiune mai gravă decît cea incriminată anterior, aducînd la cunoștință inculpatului, apărătorului lui și, după caz, reprezentantului legal al inculpatului noua învinuire. În asemenea situație, instanța, la cererea inculpatului și a apărătorului lui, acordă termen necesar pentru pregătirea apărării de noua învinuire, după ce judecarea cauzei continuă. În instanța de apel, procurorul poate modifica acuzarea în sensul agravării doar în cazul în care a declarat apel.

Potrivit materialelor cauzei Colegiul reține, că sentința a fost atacată cu apel numai de inculpatul Maicu Gh. (f. d. 110; 124-127), fapt indicat de către instanța de apel în partea descriptivă a deciziei sale.

Totodată, se constată faptul, că într-adevăr în ordonanța de punere sub învinuire din 25 iunie 2014 (f. d. 58), în rechizitoriu (f. d. 74-75), precum și în sentința adoptată de către instanța de fond, nu este indicată valoarea obiectului sustras (șișcornița), deși inculpatului i se incriminează semnul calificativ al infracțiunii de jaf – „*cu cauzarea de daune în proporții considerabile*” (lit. f) alin. (2) art. 187 Cod penal.

Astfel, Colegiul penal consideră întemeiate argumentele recurentului și constată că la caz se impune excluderea acestui semn calificativ din învinuirea adusă inculpatului Maicu Gh., menționând că acest fapt nu influențează asupra calificării acțiunilor inculpatului în baza art. 187 alin. (2) Cod penal, cu menținerea agravantei, stipulate la lit. d) al acestui articol – „ *săvârșită prin pătrundere în alt loc de depozitare*”.

În această ordine de idei, instanța de recurs subliniază, că potrivit practicii judiciare constante, în cazul infracțiunii de jaf, modul deschis al sustragerii nu doar sporește obiectiv pericolul social al acestei infracțiuni, dar mărturisește și despre pericolozitatea socială mai mare a făptuitorului. Or, în acest caz făptuitorul ignoră prezența altor persoane și, implicit, sfacează riscul de a fi descoperit și reținut. Persoana care săvârșește jaful se bizuie nu pe lipsa martorilor oculari sau pe faptul că aceștia nu înțeleg caracterul celor săvârșite, ci pe alte împrejurări: fizicul slab al victimei (în majoritatea cazurilor, victime ale jafului sunt persoanele de sex feminin, iar făptuitori – persoanele de sex masculin); caracterul inopinat și impertinent al acțiunilor sale; dezorientarea, surprinderea și șovăiala martorilor oculari; teama martorilor oculari de o eventuală aplicare a violenței; părăsirea rapidă de către făptuitor a locului infracțiunii etc.

În cazul infracțiunii prevăzute de art. 187 Cod penal, ca și în situația furtului, prioritate i se acordă criteriului subiectiv. Astfel, sustragerea nu va fi calificată ca furt, ci ca jaf, dacă, de exemplu, făptuitorul este convins că acțiunea de luare, pe care o realizează, este vădită pentru alte persoane, deși acțiunea în cauză nu a fost văzută de acestea.

La fel, se menționează că infracțiunea de jaf se manifestă, în primul rând, prin vinovăție sub formă de intenție directă și la calificare, este obligatorie stabilirea scopului special – a scopului de cupiditate.

Reieșind din cele expuse supra, Colegiul penal constată că, în acțiunile inculpatului Maicu Gh. sunt întrunite elementele infracțiunii prevăzute de art.187 alin. (2) lit. d) Cod penal - *jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșit prin pătrundere în alt loc pentru depozitare*, deoarece inculpatul avea intenție directă de a sustrage dispozitivul electric de tocat paie (șișcorniță) prin pătrunde în gospodăria părții vătămate, ceea ce a și realizat la data de 21 ianuarie 2014, aproximativ la ora 24:00, iar fiind observat de către victimă și-a prelungit acțiunile criminale, intrând în posesia bunului sustras.

Vinovăția inculpatului se confirmă prin cumulul de probe administrate de organul de urmărire penală și analizate de către instanțele ierarhic inferioare, obiectiv, prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor.

Astfel, argumentul recurentului cu privire la recalificarea acțiunilor inculpatului Maicu Gh. din art. 187 alin. (2) Cod penal în art.186 alin. (1) Cod penal, Colegiul reține că sunt neîntemeiate, și, mai mult ca atât, au constituit obiect de discuție în instanța de apel, care și-a motivat soluția în acest sens (pct. 5 al prezentei decizii).

8.2. Recurentul invocă drept temei pentru recurs și pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală - „s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale”.

În acest sens Colegiul reiterează că, potrivit prevederilor art. 75 Cod penal, prin *criterii generale de individualizare a pedepsei* se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte. Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală și corect individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

În speța dată, Colegiul penal constată că inculpatul Maicu Gh. a săvârșit și a fost condamnat pentru infracțiunea prevăzută de art. 187 alin.(2) lit. d) Cod penal, fiindu-i corect stabilită pedeapsa închisorii fără amendă în limita sancțiunii stabilite de norma penală indicată.

Totodată, Colegiul penal consideră că concluziile primei instanțe și a instanței de apel privind neaplicarea suspendării condiționate a executării pedepsei inculpatului sunt neîntemeiate, deoarece din conținutul hotărârilor reiese clar, că în privința inculpatului Maicu Gh. au fost constatate doar circumstanțe atenuante, acesta a recunoscut vinovăția, a recuperat prejudiciului material, nu are antecedente penale, fiind la prima abatere de la lege, se caracterizează satisfăcător la locul de trai.

Cu toate acestea instanțele în mod neîntemeiat au concluzionat că unica pedeapsă ce urmează a fi stabilită inculpatului, care va restabili echitatea socială și va realiza scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, va fi cea a închisorii cu executare.

Din analiza hotărârilor atacate în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal reține că, instanța de fond în sentința pronunțată nu motivează de ce nu sunt aplicabile prevederile art. 90 Cod penal, cu toate că potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată din 30 septembrie 2014, în dezbaterile judiciare, apărătorul a solicitat aplicarea unei pedepse cu suspendarea condiționată a executării acesteia pe un termen de probă (f. d. 95 verso).

Colegiul penal atestă că și concluzia instanței de apel, prin care aceasta a concluzionat asupra neaplicării prevederilor art. 90 Cod penal, este neîntemeiată, deoarece contravine circumstanțelor constatate și principiului echității.

De asemenea instanța de recurs consideră, că sunt incorecte și inadmisibile, contrare sensului și principiilor legale, indicațiile instanței de apel precum că

recunoașterea vinovăției de către inculpat este pur formală, deoarece acesta susține că a săvârșit un furt și nu un jaf. Mai mult decât atât, aceste constatări contravin și declarațiilor inculpatului făcute în instanța de apel, ele fiind confirmate și prin faptul că inculpatul a recuperat dauna cauzată prin infracțiune.

La fel, Colegiul penal reține că urmează a fi declarată inadmisibilă concluzia instanței de apel, care a conchis, că faptul neîncadrării inculpatului în câmpul muncii constituie un comportament neglijent față de societate, aceasta fiind lipsită de careva încărcătură legală, fiind chiar contrară principiilor legale.

Concluziile instanței de apel cu privire la personalitatea inculpatului contravin materialelor cauzei și anume caracteristicii eliberate de Primăria s. Cobani, r-nul Glodeni, potrivit căreia inculpatul are un caracter liniștit, din partea APL și a șefului de post nu au fost atestate observații în ceea ce privește comportamentul acestuia și anterior inculpatul nu a avut încălcări cu atragere la răspundere penală sau contravențională (f. d. 41).

Reieșind din cele expuse supra și ținând cont de prevederile art. 7, 61, 75, 78 Cod penal și din materialele cauzei, care confirmă faptul că inculpatul și-a recunoscut vina de săvârșirea infracțiunii, s-a căit sincer de cele săvârșite, a reparat benevol dauna cauzată părții vătămate (f. d. 144), se caracterizează satisfăcător la locul de trai, Colegiul penal constată că este posibilă dispunerea suspendării condiționale a executării pedepsei închisorii stabilite inculpatului pentru un termen de probă, potrivit prevederilor art. 90 Cod penal.

În acest sens, instanța de recurs menționează că, conform art. 90 Cod penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoarea pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicînd numai de cît în hotărîre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și termenul de probă. În acest caz, instanța de judecată dispune neexecutarea pedepsei aplicate, dacă în termenul de probă pe care l-a fixat, condamnatul nu va săvârși o nouă infracțiune și, prin comportare exemplară și muncă cinstită, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

Or, instituția suspendării condiționate a pedepsei nu trebuie privită ca un avantaj acordat de lege infractorilor, ci trebuie apreciată ca un mijloc preventiv de apărare socială care derivă din organizarea unei politici penale adaptate la realitatea socială concretă.

Colegiul menționează faptul că, suspendarea condiționată a executării pedepsei nu poate fi dispusă în cazul săvârșirii infracțiunilor deosebit de grave și excepțional de grave, precum și în cazul recidivei (alin. 4 al art. 90 Cod penal).

Potrivit art. 16 Cod penal infracțiunea săvârșită de către inculpatul Maicu Ghenadii S. se califică ca infracțiune gravă, pentru care legea penală prevede pedeapsa maximă cu închisoare pe un termen de pînă la 12 ani inclusiv, de aceea,

cu referire la dosarul examinat, aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal este posibilă.

Astfel, instanța de recurs va menține pedeapsa minimă stabilită inculpatului de prima instanță sub formă de închisoare, însă va aplica prevederile art. 90 Cod penal și va dispune suspendarea executării pedepsei pe un termen de probă cu indicarea în calitate de obligațiune pe care o va avea inculpatul în această perioadă potrivit alin.(6) art.90 Cod penal : inculpatul nu-și va schimba locul de domiciliere fără acordul organului ce pune în executare sentința.

Reieșind din cele expuse supra Colegiul penal a constatat, că sunt întemeiate argumentele recurenților cu privire la faptul că instanțele ierarhic inferioare nu și-au motivat soluția privind neaplicarea în privința inculpatului a suspendării condiționate a executării pedepsei închisorii stabilite, ceea ce constituie o eroare de drept prescrisă de pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, fiindcă instanțele incorect au individualizat pedeapsa.

8.3. Referitor la argumentul recurentului în ce privește neexplicarea inculpatului de către instanța de fond a prevederilor art. 364/1 Cod de procedură penală, instanța de recurs consideră că acesta este neîntemeiat, deoarece a constituit obiect de discuție în instanța de apel, care și-a motivat soluția în acest sens (pct. 5 al prezentei decizii).

Astfel, Colegiul penal, avînd în vedere că, instanțele ierarhic inferioare incorect au reținut în acțiunile inculpatului calificativul infracțiunii de jaf – „*cu cauzarea de daune în proporții considerabile*” (lit. f) alin.(2) art.187 Cod penal), precum și incorect au individualizat pedeapsa, stabilindu-i inculpatului pedeapsa închisorii cu executare, nemotivîndu-și soluția sa în ce privește neaplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, conchide că, sentința instanței de fond și decizia instanței de apel urmează a fi casate parțial, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărîre în acest sens.

9. În conformitate cu art. 434, art. 435 alin. (1) pct. 1), alin.(2) pct. c) Cod de procedură penală, Colegiul lărgit,

DECIDE:

Se admit recursurile ordinare, declarate de inculpatul Maicu Ghenadii Serghei și de avocatul Barbăneagră Sergiu în numele acestuia, se casează parțial sentința Judecătorei Glodeni din 30 septembrie 2014 și decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 04 februarie 2015, se rejudecă cauza și se pronunță o nouă hotărîre, prin care:

Maicu Ghenadii Serghei se consideră condamnat în baza art.187 alin.(2) lit. d) Cod penal la 5 (cinci) ani închisoare fără amendă.

În conformitate cu art. 90 Cod penal se dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei stabilite, pe un termen de probă de 2 (doi) ani, în care Maicu Ghenadii nu are dreptul să-și schimbe domiciliul fără consimțămîntul organului care pune în executare sentința.

Inculpatul **Maicu Ghenadii Serghei** urmează a fi eliberat din instituția penitenciară în care se deține, dacă nu execută o altă pedeapsă.

În rest celelalte dispoziții ale hotărârilor atacate se mențin.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la data de 30 iulie 2015.

Președinte

Ursache Petru

Judecători

Toma Nadejda

Nicolaev Ghenadie

Timofti Vladimir

Alerguș Constantin